1 Οκτωβρίου 2024

“Ο Άγιος Καλλίνικος”: Ντοκιμαντέρ των Παραπολιτικά Media σε συνεργασία με το Ινστιτούτο Άγιος Μάξιμος ο Γραικός (Α’ Μέρος)

/ Αφιερώματα / Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Θέατρο, Κινηματογράφος, Ντοκυμανταίρ, TV και Διαδίκτυο / Πολυμέσα - Multimedia

Τα Παραπολιτικά media σε συνεργασία με το Ινστιτούτο Άγιος Μάξιμος ο Γραικός παρουσιάζουν ένα ντοκιμαντέρ για τον Άγιο Καλλίνικο και την διαδρομή του ως την αγιότητα, σε έρευνα και δημοσιογραφική επιμέλεια του Δημήτρη Στρουμπάκου.

Ο Άγιος Καλλίνικος, κατά κόσμο Δημήτριος Πούλος, γεννήθηκε στις 26 Ιανουαρίου 1919 στα Σιταράλωνα του Θέρμου (Αιτωλοακαρνανίας), ένα χωριό κοντά στις νοτιοανατολικές όχθες της Τριχωνίδας λίμνης. Οι γονείς του, Γεώργιος και

Αικατερίνη, ήταν απλοί αλλά θεοφοβούμενοι, ευλογημένοι άνθρωποι. Απέκτησαν επτά παιδιά. Ο Δημήτριος ήταν ο τέταρτος. Προερχόταν από λευιτική οικογένεια. Ο παππούς Του Αθανάσιος ήταν ιερέας, ο αδελφός Του Κωνσταντίνος έγινε Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, ο σύζυγος της αδελφής Του ήταν ιερέας, όπως ιερέας στα Σιταράλωνα ήταν και ο μικρότερός Του αδελφός Ιωάννης. Γνώρισε «από βρέφους τα ιερά γράμματα» (Β’ Τιμ. γ’, 15), διότι μεγάλωσε μέσα σ’ ένα άγιο περιβάλλον, σε οικογένεια πατριαρχική με τη λευιτική παρουσία του παππού του Αθανασίου, ενός ιεροπρεπούς Κληρικού.

Αυτή η πατριαρχική μορφή τον εκπαίδευσε, όπως και τα υπόλοιπα εγγόνια, με το αγιορείτικο ήθος, τη λατρεία της Εκκλησίας, τον κάματο της ιερατικής διακονίας, τις ακολουθίες του Μεσονυκτίου από βαθέως άρθρου, τις γονυκλισίες και τις νηστείες. Η γιαγιά του Σπυριδούλα, μια εξαγιασμένη Πρεσβυτέρα, ως γνήσια ρουμελιώτισσα τον μεγάλωσε με την αγάπη στην Παναγία την Προυσιώτισσα και τα άλλα μοναστικά κέντρα της περιοχής, με νηστεία, ολονυκτίες, προσευχές.

Αναθρεμμένος μέσα σε ευσεβή Χριστιανική Ιερατική οικογένεια, όπου η φιλοξενία και η αγάπη προς τον συνάνθρωπο κυριαρχούσαν, ο Δημήτριος μεγάλωσε αρμονικά και ήρεμα καθώς οι εντυπώσεις και τα διδάγματα από το οικογενειακό του περιβάλλον σμίλευαν και διαμόρφωναν το μελλοντικό λειτουργό του Λόγου της ζωής.

Απόφοιτος του Γυμνασίου Θέρμου με άριστη διάκριση στα γράμματα, εισήχθη στην Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών με την φροντίδα του αδελφού του Κωνσταντίνου, τότε Γραμματέως και Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας και μετέπειτα Μητροπολίτου Διδυμοτείχου και Ορεστιάδος (1912-1994).

Ο πόθος του όμως να προσφέρει στην Εκκλησία, τον οδηγεί στα γραφεία της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας πλησίον του σεβαστού Μητροπολίτου Ιεροθέου ως Γραμματέας μέχρι το 1946.

Ως Γραμματεύς και λαϊκός Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας οργώνει κυριολεκτικά τη Μητρόπολη με κηρύγματα, με Κατηχητικά, με ομιλίες σε Στρατόπεδα, παράλληλα με το βαρύ και δύσκολο έργο του στα γραφεία, ήταν για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του Αγίου Γρηγορίου του Νύσσης «πολιός εκ νεότητος» (λόγος Επιτάφιος εις τον Μέγαν Βασίλειον).

Το 1946 και σε ηλικία 27 ετών κατετάγη στις Δυνάμεις Ορεινών Καταδρομών (Λ.Ο.Κ.) υπηρετώντας την πατρίδα με φιλότιμο και φλόγα πατριωτική έως τον Απρίλιο του 1949, οπότε και απολύθηκε.

Μετά την αποστράτευσή του, την 1η Απριλίου 1949, επέστρεψε στα καθήκοντά του στην Ιερά Μητρόπολή Αιτωλίας και Ακαρνανίας. Από τη θέση αυτή, κατ' αρχάς ως λαϊκός Γραμματέας και Ιεροκήρυκας, μετά ως Πρωτοσύγκελος, κάτω από την στοργή και την αγάπη του Γέροντός του Μητροπολίτου Αιτωλίας και Ακαρνανίας Ιεροθέου Παρασκευοπούλου, εκδαπανήθηκε κυριολεκτικά στην ποιμαντική διακονία της μεγάλης αυτής Ιεράς Μητροπόλεως.

Τον άγιο Καλλίνικο τον συγκινούσε η λατρεία του Θεού και η ποιμαντική διακονία του λαού και εκεί κατέθεσε όλα τα μεγάλα χαρίσματά του, δηλαδή τον ιεραποστολικό του ζήλο. Γράφτηκε στην Ιερά Μονή Μυρτιάς και στις 23 Νοεμβρίου 1957 εκάρη μοναχός και έλαβε το όνομα Καλλίνικος. Στον Ι. Ν. Αγίου Σπυρίδωνος Μεσολογγίου την επόμενη ημέρα 24 Νοεμβρίου χειροτονήθηκε Διάκονος στον από τον κατά σάρκα αδελφό του Κωνσταντίνο που πριν από δέκα ημέρες είχε χειροτονηθεί Μητροπολίτης Διδυμοτείχου και Ορεστιάδος. Ακριβώς μετά από μία εβδομάδα την 1ην Δεκεμβρίου 1957 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και προχειρίσθηκε Αρχιμανδρίτης στον Ι. Ν. Αγίας Τριάδος Αγρινίου. Έλαβε επίσης και το αξίωμα του Πρωτοσυγκέλλου της Μητροπόλεως Αιτωλίας.

Ως Πρωτοσύγκελλος είχε περισσότερες ευθύνες, διότι ο Μητροπολίτης Ιερόθεος ασθένησε από καρκίνο και τον περισσότερο καιρό έλειπε για θεραπεία στην Αθήνα. Ο Καλλίνικος έγινε η ψυχή και η καρδιά της Μητροπόλεως. Στις 12 Μαΐου 1961 μετά από πολύμηνη ταλαιπωρία με τον καρκίνο, κοιμήθηκε ό Μητροπολίτης Ιερόθεος.

Η Ιερά Σύνοδος όρισε Τοποτηρητή της Μητροπόλεως τον Μητροπολίτη Άρτης Ιγνάτιο, ο οποίος παρέμεινε μέχρι τον Νοέμβριο του 1965 μέχρι την τοποθέτηση του νέου Μητροπολίτου Θεόκλητου Αβραντινή. Στο διάστημα αυτό ο Καλλίνικος συνεργαζόταν άριστα με τον Μητροπολίτη Άρτης Ιγνάτιο, ο οποίος τον χειροθέτησε σε Πνευματικό. Ο νέος Μητροπολίτης Θεόκλητος, κατάλαβε ότι ό Καλλίνικος είχε πολλά χαρίσματα και έτρεφε μεγάλη αγάπη και εκτίμηση στο πρόσωπό του.

Στις 24 Ιουνίου 1967 ο Αρχιμανδρίτης Καλλίνικος Πούλος, μετά από 25ετή προσφορά και διακονία στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας, εξελέγη Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας από την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος αναγνωρίζοντας τα πολλά και σπάνια χαρίσματά Του, το σπουδαίο

έργο Του στη Μητρόπολη Αιτωλίας και την ακεραιότητα του χαρακτήρα Του.

Στο χειροτονητήριο λόγο Του επεσήμανε:

Ημέρα βαθυτάτης ευγνωμοσύνης προς τον εν Τριάδι Θεόν εν πρώτοις.

Από της γεννήσεώς μου μέχρι σήμερον η δεξιά του Υψίστου εσκόρπισεν εις εμέ άφθονα δώρα. Με ευηργέτησε πολυειδώς και πολυτρόπως. Εχαρίσατό μοι το καλόν όνομα Χριστιανός, με ανύψωσεν εις το μέγα της Ιερωσύνης Αξίωμα, εθετό με Εργάτην εν τω Αμπελώνι Του, ήνοιξέ μοι θύραν λόγου, ήδη δε με καλεί εις το τρισμέγιστον της Αρχιερωσύνης Αξίωμα. Εν τη απείρω Του αγάπη και τη ανεκφράστω συγκαταβάσει με προσκαλεί να ανέλθω εις Μέγα ύψος. «Τί ανταποδώσω τω Κυρίω περί πάντων ων ανταπέδωκέ μοι;».

Ω τάλας εγώ! Πώς θα κρατήσω το βάρος; Πώς θα εξέλθω νικητής; Πώς θα φέρω εις πέρας την Υψίστην αυτήν αποστολήν;

Την επόμενη ημέρα, Κυριακή 25 Ιουνίου, έγινε η χειροτονία του στον Ι. Ν. Αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτου, προεξάρχοντος του Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών Διονυσίου, συμπαραστατουμένου υπό των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου, Αιτωλίας και Ακαρνανίας Θεοκλήτου, Κυθήρων Μελετίου, Κασσανδρείας Συνεσίου και Άρτης Ιγνατίου.

Την Κυριακή 16 Ιουλίου 1967, έγινε η ενθρόνιση στον Καθεδρικό Ι. Ν. της Αγίας Σκέπης στην Έδεσσα, έδρα της Μητροπόλεως.

Από την πρώτη στιγμή που εγκαταστάθηκε στη Μητρόπολη Εδέσσης ο Άγιος Καλλίνικος επιδόθηκε με άφθαστο ζήλο στην διαποίμανση του λογικού ποιμνίου που του ανέθεσε ο Κύριος.

Αρχικά φρόντισε να βρει και να χειροτονήσει άξιους κληρικούς στην Μητρόπολη Του, για να τον βοηθούν στην πνευματική κατάρτιση του λαού του Θεού. Συνολικά χειροτόνησε περί τους 70 κληρικούς, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται ο νυν Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος, ο νυν Ηγούμενος τής Ι.Μ. αγίου Διονυσίου Ολύμπου π. Μάξιμος και ο νυν Μητροπολίτης Εδέσσης Ιωήλ και ο μακαριστός ηγούμενος της Ι. Μ. Αγίου Συμεών Νέου Θεολόγου Χριστόδουλος Κοσμάς.

Με βοηθούς τους συνεργάτες του φλεγόμενος από πόθο για την εύρυθμο τέλεση των ακολουθιών, αγωνίστηκε για τον καταρτισμό των Κληρικών με Συνέδρια και Ιερατικές Συνάξεις.

Ο άγιος Καλλίνικος φρόντισε για το καλλωπισμό των Ιερών Ναών, μετονόμασε πολλούς ναούς επ’ ονόματι άλλων Αγίων όχι τόσο γνωστών, περιόδευε συνεχώς

κατά μήκος και κατά πλάτος της Αρχιερατικής Του περιφερείας, ευαγγελιζόταν συνεχώς το λαό με κηρύγματα λειτουργικά και μη, οργάνωσε αγιογραφικούς κύκλους, κατηχητικά, όρισε εξομολόγους.

Επιπλέον φρόντισε να συνδέσει το ποίμνιό Του με τους αγίους της Εκκλησίας, γιατί γνώριζε ότι τίποτε άλλο δεν βοηθά τους πιστούς να συνδεθούν με τον Χριστό, όσο η ευλάβειά τους προς την Παναγία και τους Αγίους. Για αυτόν τον σκοπό καθιέρωσε πολλούς Ναούς σε διαφόρους Αγίους της Εκκλησίας, ενώ παράλληλα έκανε προσπάθειες και ανέδειξε τους τοπικούς αγίους της Εκκλησιαστικής Του Επαρχίας· όπως την Αγία Χρυσή, την αγία Παρθένα την Εδεσσαία, την αγία Βάσσα την Εδεσσαία και τον άγιο Ιλαρίωνα Επίσκοπο Μογλενών.

Πρόβαλε τον Μοναχισμό, ανασύστησε την Ιερά Μονή Αρχαγγέλου Μιχαήλ Αριδαίας, καλλιέργησε διαπροσωπικές σχέσεις με τους κατοίκους της Μητροπόλεώς του επισκεπτόμενος αυτούς κατ’ οίκον, στα σχολεία, στα Νοσοκομεία, στα Στρατόπεδα.

Ήταν ιδιαίτερα προσιτός και αγαπητός στον λαό. Περιόδευε συνεχώς όλη την Μητρόπολη, λειτουργούσε συχνότατα και κήρυττε τον θείο λόγο με τρόπο γλαφυρότατο και ορθοδοξότατο. Η πραγματική και άδολη αγάπη Του έγινε αισθητή στον λαό τον Θεού, ο οποίος του την ανταπέδιδε με το να τον υπεραγαπά και να τον έχει για άγιο όπως και ήταν.

Ήταν αφιλάργυρος και πολύ ελεήμων. Σκορπούσε τα χρήματα Του σε όσους είχαν κάποια ανάγκη, γι’ αυτό και πάντοτε ήταν απένταρος και στο τέλος της επίγειας ζωής του ελάχιστα χρήματα βρέθηκαν στα ταμείο του.

Επιπλέον, ήταν πολύ καταδεκτικός και φιλόξενος προς όλους όσοι τον επισκέπτονταν και πολλές φορές τους κερνούσε και περιποιόταν ο ίδιος ταπεινώνοντας τον εαυτό Του κατά το παράδειγμα τον Κυρίου μας Ιησού, ο οποίος στον Μυστικό Δείπνο έπλυνε ό ίδιος τα πόδια των μαθητών Του.

Στα γραφεία της Μητροπόλεως ήταν υπόδειγμα εργατικότητας οργανωτικότητας και επιμέλειας, χωρίς να καταπιέζει τους εργαζομένους σε αυτά, αλλά συμπεριφερόμενος προς αυτούς όπως ο πατέρας προς τα τέκνα του.

Γενικά διοικούσε όλη την Μητρόπολη ως γνήσιος Πατέρας μιας μεγάλης πνευματικής οικογενείας και όχι ως προϊστάμενος ένας καθιδρύματος. Αυτό καταδεικνύει επίσης η μεγάλη Του ανεξικακία, συγχωρητικότητα και αοργησία προς όσους τυχόν καταφέρθηκαν εναντίον Του είτε προσωπικά είτε δημοσίως. Όλους τους κέρδιζε με την αρχοντική και Δεσποτική αγάπη προς τους εχθρούς, η οποία είναι η κορωνίδα των αρετών.

Ήταν επίσης πολύ φιλομόναχος και αγαπούσε πολύ το Άγιον Όρος. Ο ίδιος αισθανόταν αγιορείτης, κατά την καρδία, γιατί μεγάλωσε με αγιορείτες Πατέρες που επισκέπτονταν το χωριό του Σιταράλωνα και θαύμαζε την πείρα των Γερόντων και την σιωπή των υποτακτικών. Ως κατά πνεύμα αγιορείτης επισκέπτονταν το Άγιον Όρος με απόλυτο σεβασμό, με δέος και τιμή, με σιωπή και αγάπη, με κατάνυξη και δάκρυα. Συμμετείχε σέ αγρυπνίες ως ένας αγιορείτης Επίσκοπος, ιστάμενος δε στον δεσποτικό θρόνο ομοίαζε ως ένας ερημίτης μοναχός με το λεπτοκαμωμένο και ασκητικό του σώμα και το κατανυκτικό του ύφος, ως μία βυζαντινή αγιογραφία.

Γνωστοί και αγιώτατοι μοναχοί και ιερομόναχοι τον παραδέχονταν ως Ποιμένα ξεχωριστό, με πολλά χαρίσματα και αγιότητα. Ως χαρακτηριστικά παραδείγματα μπορούν να αναφερθούν ο άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης, ο άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης και ο σοφότατος ιερομόναχος Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος. Ο αγίους Παΐσιος σε πολύ έμπιστο πνευματικό του τέκνο είχε πει για τον Άγιο Καλλίνικο ότι δεν είχε γνωρίσει μέχρι τότε άλλον Επίσκοπο που να βρίσκεται σε τόσο πνευματική κατάσταση όπως εκείνος. Ο άγιος Ιάκωβος είχε επαναλάβει τρεις φορές σε ιερέα της Μητροπόλεως Εδέσσης που τον είχε επισκεφτεί ότι ο Επίσκοπος τους ο Καλλίνικος ήταν Άγιος.

Ως Επίσκοπος ασκητικός, προσεκτικός, φιλακόλουθος, άρχοντας πραγματικός, «σεμνότητι ανεπιτήδευτος» (Γρηγόριος Νύσσης), κίνησε τον φθόνο και την κακία μερικών, οι οποίοι με ιεροκατηγορίες προσπάθησαν να καταστρέψουν το ακέραιο του χαρακτήρος Του, όλες όμως οι προσπάθειές τους έπεσαν στο κενό.

Ο Άγιος Καλλίνικος, ως Επίσκοπος της Έδεσσας, ήταν και γνήσιος πατριώτης. Εξυμνούσε ιδιαιτέρως την ελληνικότατη Μακεδονία. Μελετούσε συνεχώς για τον Μακεδονικό αγώνα, γιατί αισθανόταν ως Μακεδόνας και όχι τόσο ως Ρουμελιώτης. Ήταν ορθόδοξος Ιεράρχης και αληθινός πατριώτης, ήταν Ρωμιός. Αγάπησε την Μακεδονία περισσότερο από την γενέτειρά του. Την θεωρούσε κομμάτι της ζωής Του, κομμάτι της Πατρίδος του και της Παραδόσεώς του.

Επιπρόσθετα τονίζει ο βιογράφος Του Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος ως χαρακτηριστικά της προσωπικότητας του αγίου: «τη θαυμάσια προσωπικότητά Του, το εκκλησιαστικό Του φρόνημα, τον πλούσιο εσωτερικό Του κόσμο, την ασκητική βιοτή Του, την βαθειά Του ταπείνωση, την πληθωρική Του αγάπη, την παραδοσιακότητά Του, τη βιωματική διδασκαλία Του σε διάφορα θέματα της εκκλησιαστικής ζωής, την αυτομεμψία και την αγωνία Του για την σωτηρία Του».

Ύστερα από τόση υπερβολική ένταση εργασίας, και με τα χτυπήματα του Πονηρού,

ο φιλάσθενος οργανισμός του ασθένησε. Τον Ιανουάριο του 1984, σε ηλικία 65 ετών προσβλήθηκε από κακοήθη όγκο στο κεφάλι. Η πρώτη ενέργειά του, όταν το έμαθε ήταν να κάνει γενική εξομολόγηση της ζωής του σε γνωστό του Πνευματικό, και μάλιστα αυτή την εξομολόγηση την χαρακτήριζε ως «μπάνιο» και χαιρόταν σαν μικρό παιδί.

Η δεύτερη ενέργειά του ήταν να υπαγορεύσει την διαθήκη του σέ συμβολαιογράφο, γιατί ήθελε να είναι «πανέτοιμος».

Η επτάμηνη ασθένειά του υπήρξε οδυνηρή. Έζησε ως άνθρωπος του Θεού και κοιμήθηκε ως όσιος ασκητής, τελειώθηκε κατά Θεόν. Αυτό φανερώνουν οι φράσεις που εξέρχονταν μέσα από τον σωματικό πόνο και την βαθύτατη κένωση στην οποία έφθασε. Υπέμεινε την μαρτυρική ασθένειά του με ιώβεια υπομονή και δοξολογία προς τον Κύριο λέγοντας λίγο πριν την εκδημία του: «Είμαι αμαρτωλός επίσκοπος, αλλά αγαπώ τον Θεό και την Εκκλησία».

Κοιμήθηκε στις 7 Αυγούστου 1984. Στην εξόδιο Ακολουθία του στην Έδεσσα παρέστησαν πλήθος Αρχιερέων και κληρικών, και προ πάντων ο πιστός λαός του Θεού, ο οποίος τον αγάπησε ως αληθινό πνευματικό Πατέρα και Ποιμένα.

Ενταφιάστηκε, σύμφωνα με την επιθυμία του, στο δημοτικό Κοιμητήριο της ‘Έδεσσας, διότι ήθελε το σκήνωμά του να βρίσκεται ανάμεσα στους κεκοιμημένους της πόλης τους οποίους, ενόσω ζούσε, διακονούσε και στήριζε πνευματικά και υλικά.

Οι χριστιανοί της Μητροπόλεώς Του, ιδιαιτέρως της πόλεως της Εδέσσης, δεν αφήνουν να σβήσει ποτέ το καντήλι στον τάφο Του και συγχρόνως προστρέχουν συχνά για να προσευχηθούν σε αυτόν και να Του αναγγείλουν χαρές και λύπες. Παρέμεινε στην καρδιά του λαού και είναι στην μνήμη του Θεού.

Επίσης οι ζώντες χριστιανοί γίνονταν δέκτες πολλών θαυμαστών «σημείων» εκ μέρους Του, μερικά οπό τα οποία αναφέρει στον «Βίο και πολιτεία του μακαριστού μητροπολίτου Εδέσσης Πέλλης και Αλμωπίας κυρού Καλλινίκου» ο μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος (που υπήρξε ιεροκήρυκας στην Έδεσσα επί ημερών του νέου Αγίου)

Ο Άγιος Καλλίνικος και πριν την κοίμησή Του και μετά επετέλεσε και επιτελεί ποικίλα θαύματα όπως ιάσεις ασθενών, θαυμαστές εμφανίσεις Του και ευωδία των Αγίων λειψάνων Του.

Τριάντα έξι χρόνια μετά την οσία κοίμησή του στις 23 Ιουνίου 2020 στη συνεδρίαση του Οικουμενικού Πατριαρχείου στη Γενεύη έγινε η επίσημε

αγιοκατάταξή του από τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη, κ. Βαρθολομαίο. Το γεγονός αυτό χαροποίησε πρώτα όλη τη Μητρόπολή του, η οποία πλέον τον έχει ως άγιο Προστάτη της και πρεσβευτή της, αλλά επίσης και όλη την Εκκλησία διότι οι Άγιοι αποτελούν κοινό θησαυρό και καύχημα όλου του πληρώματος της Εκκλησίας.

Εν όψει της ανακομιδής των λειψάνων του, πού είχε προγραμματιστεί για τις 15 Οκτωβρίου 2020, λίγες ημέρες νωρίτερα (22 Σεπτεμβρίου) πραγματοποιήθηκε η εκταφή του, παρουσία των μητροπολιτών Καστορίας Σεραφείμ, Ναυπάκτου Ιεροθέου, επισκόπου Ευμενείας Ειρηναίου και του οικείου ποιμενάρχη Ιωήλ, ενώ πλήθος χριστιανών είχαν προσέλθει για να παρακολουθήσουν τα τελούμενα. Όταν αποκαλύφθηκαν τα λείψανα και κατά τα καθιερωμένα άρχισε το πλύσιμό τους, όλοι έμειναν κατάπληκτοι, καθώς οσφράνθηκαν άρρητη ευωδία, απόδειξη της αγιότητας του επισκόπου.

Ο Άγιος Καλλίνικος εορτάζει επίσημα δύο φορές τον χρόνο, στις 8 Αυγούστου, με αφορμή την κοίμησή του, και στις 15 Οκτωβρίου, με αφορμή την ανακομιδή των αγίων λειψάνων Του.

Πλήρεις Ακολουθίες του συνέθεσε ό υμνογράφος Μητροπολίτης Έδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας κ. Ιωήλ. Τον λεπτομερή βίο του συνέγραψε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος.

Ταις πρεσβείαις του Αγίου Καλλινίκου,

Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός

Ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.